

תת"ע 2155/07/18 - מדינת ישראל נגד ראיד ח'ליל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 2155-07-18 מדינת ישראל נ' ח'ליל
בפני כבוד השופטת אסתר טפטה גרדי

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד תומר יצחקי

המאשימה

נגד

ראיד ח'ליל באמצעות עו"ד נפאע דאוד

הנאשם

הכרעת דין

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של נהיגה ברכב שעליו נמסרה הודעת אי שימוש על ידי שוטר שהוא בוחן תנועה, בניגוד לתנאים שפורטו בהודעה, בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961.
2. על פי כתב האישום, ביום 6.7.18, סמוך לשעה 10:50, נהג הנאשם, בכיכר דעדוס בשפרעם, ברכב פרטי, מסוג "סוזוקי", מ.ר. 5942728, שנמסרה לגביו הודעת אי שימוש על ידי שוטר שהוא בוחן, בניגוד לתנאים שפורטו בהודעה.
3. אין מחלוקת בין הצדדים שהנאשם נהג ברכב, במועד האירוע, ביום 6.7.18. כך גם אין מחלוקת שביום 17.4.18 עצר את הנאשם הבוחן אדוארד זייתון, והודיע לו שעליו לתקן מספר ליקויים ברכבו, ובאותו מעמד לא ניטל מהנאשם רישיון הרכב.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה גורסת שהנאשם נהג במועד האירוע ברכב שנמסרה לגביו הודעת איסור שימוש, בניגוד לתנאים שפורטו בהודעה. קרי, הנאשם קיבל הודעת איסור שימוש, שכללה רשימת ליקויים ברכב, הליקויים לא תוקנו, והרכב לא עבר בדיקה במכון רישוי שיתיר השבתו לכביש. התביעה טוענת שהעבירה שמיוחסת לנאשם היא מסוג "אחריות קפידה", ועל כן משניתנה הודעת אי שימוש ברכב, ונמצא שהנאשם נהג ברכב, שלא לצורך אחת התכליות שפורטו בסעיף 308(ד), הוכיחה התביעה את האשמה שמיוחסת לנאשם.

מנגד, ביקשה ההגנה לזכות את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. לשיטתה, הבוחן עצר את הנאשם ביום האירוע ומסר לו שעליו לתקן את הליקויים ברכבו ותו לא. לנאשם לא נמסרה הודעת אי שימוש, הנאשם לא חתום על ההודעה, ולא ניטל ממנו רישיון הרכב, כפי שנדרש במקרה של מתן הודעת אי שימוש. נטען שלנאשם לא הודע שעליו

להעביר את הרכב בדיקה במכון רישוי, לאחר תיקון הליקויים, שתתיר השבתו לכביש. לשיטת ההגנה הנאשם תיקן את הליקויים ברכב, כפי שנדרש על ידי הבוחן, ועל כן רשאי היה לנהוג ברכב במועד האירוע.

הראיות

5. מטעם המאשימה העיד:

הבוחן אדוארד זיתון (להלן - הבוחן זיתון).

מטעם המאשימה הוגשו המוצגים הבאים:

ת/1 - דוח הפעולה של השוטר ג'מאל חרבאוי, ת/2 - דוח עיכוב של השוטר חרבאוי, ת/3 - מזכר של השוטר נעים גרוס, ת/4 - הדוח, ת/5 - הודעת אי שימוש ברכב (להלן - ההודעה), מיום 17.4.18, ת/6 - טופס ביקורת יזומה - משרד הרישוי, מיום 6.7.18.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

כן הוגש מסמך נ/1 - חתימת הנאשם.

דין והכרעה

6. לאחר שהאזנתי לטיעוני ב"כ הצדדים, שמעתי את העדים לפני ועיינתי בחומר הראיות, מצאתי שהוכח לפני, מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם ביצע את העבירה שמיוחסת לו בכתב האישום, מהנימוקים שלהלן.

7. המסגרת הנורמטיבית

הוראת תקנה 308(ד) לתקנות התעבורה קובעת כלהלן:

"לא ישתמש אדם ברכב עליו נמסרה הודעת אי שימוש, אלא לשם נסיעה לתיקונו או למילוי התנאים שפורטו בה וכן כדי להביאו למשרד הרישוי לשם עריכת בדיקה נוספת והכל ככל ששימוש כאמור הותר בהודעה שנמסרה".

ברעפ 2929/04 מדינת ישראל נ' רפאל אוחנה (25.6.07) פסק בית המשפט העליון שעבירה על סעיף 308(ד) לתקנות התעבורה, היא מסוג אחריות קפידה. בעבירה מסוג אחריות קפידה לא נדרשת הוכחת היסוד הנפשי. בהתקיים היסוד העובדתי קמה חזקה שנתקיים אצל הנאשם גם היסוד הנפשי.

עם זאת, צוין בעניין אוחנה, שכאמור בסעיף 22(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977, ניתן לסתור את חזקת היסוד הנפשי על ידי כך שהנהג יוכיח שעשה כל שניתן כדי למנוע את העבירה.

האם ניתנה לנאשם הודעת אי שימוש

8. לטענת הבוחן, ביום 17.4.18 נמסרה לנאשם הודעת אי שימוש, והנאשם חתם עליה (ת/5, עמ' 8 לפרו', ש' 9-11).

לטענת הנאשם הבוחן לא מסר לו הודעת אי שימוש, החתימה על ההודעה אינה שלו, ובמהלך השיחה ביניהם הבוחן דרש ממנו לתקן את הליקויים שנמצאו ברכבו ותו לא (עמ' 11 לפרו', 26-27, עמ' 12 לפרו', ש' 2, 31).

האזנתי לעדויות הבוחן והנאשם ועיינתי בראיות, והשתכנעתי שיש לתת אמון בגרסת הבוחן, שלפיה הנאשם חתם על ההודעה וההודעה נמסרה לו ביום 17.4.18.

טענת הנאשם שההודעה לא נמסרה לו, אינה מתיישבת עם דוח הפעולה של השוטר ג'מאל חרבאוי, שעצר את הנאשם ביום 6.7.18 (ת/1), כשלושה חודשים לאחר מתן ההודעה, וציין בדוח שהנאשם מסר לו טופס הודעת איסור שימוש שקיבל מהבוחן והטופס נתפס כמוצג וצורף לחומר.

הבוחן, בעדותו, דחה אף הוא את טענתו של הנאשם שלא נמסרה לו הודעה. כך, כשנשאל האם יתכן שלא מסר לנאשם העתק מההודעה השיב: **"אין דבר כזה"** (עמ' 9 לפרו', ש' 7). בהמשך, כשעומת עם טענת הנאשם שלא מסר לו העתק מההודעה, השיב: **"הוא יכול לטעון"** (עמ' 9 לפרו', ש' 9). במקום נוסף ציין: **"הוא חתם על זה ולא היה משהו חריג במפגש, הוא לא קיבל דוח, לא ביטלנו. המפגש היה ידידותי ללא עיכוב וללא מעצרים. אז למה אם הוא חתם שלא אמסור לו"** (עמ' 9 לפרו', ש' 2-5). בהמשך הוסיף וציין שהסביר לנאשם שעליו לתקן את הליקויים עד יום 22.4.18, כמצוין בסעיף 5 להודעה, וציין שהנאשם חתם שהבין וקיבל העתק מההודעה בעת הארוע: **"אחרי שאני עובד ורושם את הליקויים ומסביר לו מה הוא צריך לעשות אני מסביר לו את התאריך האחרון. בענייננו התאריך האחרון היה 22.4.18. הפרטים שלי למטה. הוא חותם שהבין וקיבל את העתק מהדוח. ההסכם הזה נעשה ונחתם בזמן אמת"** (עמ' 8 לפרו', ' 7-12).

הבוחן דחה בעדותו גם את טענת הנאשם שלא חתם על ההודעה (נ/1, עמ' 12 לפרו', ש' 21-22), וכשעומת עם טענתו זו של הנאשם ציין שאמנם אין לו יכולת להוכיח שזו חתימתו של הנאשם, אולם הוסיף: **"אני בטוח שזו החתימה שלו"** (עמ' 9 לפרו', ש' 11-12).

נמצאו למדים שגרסת הבוחן, שמסר את ההודעה לנאשם, משתלבת עם חתימתו של הנאשם עליה, ועם הדוח שערך השוטר חרבאוי. גרסת הנאשם, לעומתה, שלא נמסרה לו הודעה בארוע, לא נתמכה בכל ראיה נוספת.

בנסיבות אלה התביעה הוכיחה שניתנה הודעת אי שימוש על רכבו של הנאשם.

נותר כעת להכריע האם הנאשם נהג ברכב שנמסרה לגביו הודעת אי שימוש, לצורך אחת מהתכליות המפורטות בתקנה 308(ד). היינו, האם הנאשם היה בדרך לבצע בו את התיקונים הדרושים, כמפורט בהודעה, אם לאו.

כן נותר להכריע האם הנאשם הרים את הנטל והוכיח שעשה כל שניתן כדי למנוע את העבירה.

האם הנאשם הוכיח שעשה כל שניתן כדי למנוע את העבירה?

9. ההגנה טענה בסיכומיה שגם אם נניח שהודעת איסור השימוש נחתמה על ידי הנאשם, ונמסרה לו, הרי שבמעמד האירוע הבוחן הסביר לנאשם שעליו לתקן את הליקויים ותו לא, ולא נאמר לו שעליו להעביר את הרכב בדיקה של משרד הרישוי על מנת להשיבו לכביש. לשיטת ההגנה, הנאשם תיקן את הליקויים והחזיר את הרכב לכביש לאחר תיקונם, ובנסיבות אלה עשה כל שניתן למניעת העבירה.

לאחר ששמעתי את עדויות הבוחן והנאשם ועיינתי בטופס הודעת אי השימוש, נחה דעתי שההגנה לא הצליחה להוכיח שהנאשם עשה כל שניתן למניעת העבירה מהטעמים הבאים:

א. הבוחן שב וציין שרכב הנאשם הורד מהכביש בהורדה אותה כינה "הורדה של משרד הרישוי", שמשמעותה, תיקון הליקויים עד המועד המצוין בהודעה, והעברת הרכב בדיקה במכון רישוי שיתיר להשיבו לכביש (עמ' 10 לפרו', 11). בלשונו: **"אני פה הסברתי לו - בדיקת משרד הרישוי. במקרה שלנו צריך להגיע למכון טסטים ולאחר בדיקה מעלים את האוטו לכביש"** (עמ' 8 לפרו', '7-12). בהמשך שב וציין: **"אני מסביר לו שאחרי שאתה מתקן יש לך עד 22/4/18, תתקן את התקלות האלה ואז תלך למכון טסטים והמכון מראה לבוחן שבדוק את התקלות. אם הכל בסדר הוא מעלה על הכביש"** (עמ' 9 לפרו', ש' 16-17).

הבוחן ציין שנתן לו שיקול דעת האם לבטל את רישיון הרכב אם לאו (עמ' 10 לפרו', ש' 11-12), ובמקרה זה החליט שלא לבטל את הרישיון (עמ' 10, ש' 12).

כן ציין שקיימת אפשרות נוספת, עם מתן הודעת אי שימוש, של עיכוב רישיון הרכב ל-48 שעות, אצל שוטר, עד לתיקון הליקויים, ולאחר תיקונם הרכב נבדק על ידי הבוחן, שיש לו סמכות להשיבו לכביש. במקרה זה, ציין הבוחן, רישיון הרכב לא עוכב. הבוחן ציין שבשנתיים האחרונות, הנוהג הוא שלא ליטול את רישיון הרכב כך שהנהג יוכל לתקן את הליקויים, ולהעביר את הרכב בדיקה בכל מכון רישוי בארץ (עמ' 10 לפרו', '21-24). לשאלת הסנגור האם במועד האירוע, בחודש אפריל 2018, הייתה לו סמכות, במקרה של מתן הודעה, להותיר את רישיון הרכב אצל הנהג, השיב בחיוב (עמ' 11 לפרו', ש' 12-15).

הבוחן אף הסביר שבמקרה זה החליט שלא לבטל את רישיון הרכב של הנאשם, על מנת שזה לא יאלץ להוציא רישיון רכב מחדש. בלשונו: **"במקרה זה התחשבתי ולא ביטלתי מאחר ואם אני מבטל את רישיון הרכב הוא צריך ללכת לתקן ולאחר מכן ללכת למשרד הרישוי שיבדקו את הרכב. לאחר הבדיקה הם מעלים את הרכב לכביש, לאחר מכן אם אני מבטל את רישיון הרכב הוא צריך ללכת למשרד הרישוי לעמוד בתור להוציא רישיון חדש. אני חשבתי לא לבטל לו את הרישיון. רק שיתקן את הליקויים"** (עמ' 10 לפרו', ש' 11-16).

טענת ב"כ הנאשם, בסיכומיו, שמדבריו אלה של הבוחן עולה שהנאשם נדרש רק לתקן את הליקויים, ושעצם אי נטילת רישיון הרכב מעידה שהנאשם לא נדרש לבדיקה במכון רישוי - נדחית.

מכלל עדותו של הבוחן עולה שהוסבר לנאשם שעליו לתקן את הליקויים עד יום 22.4.18, ולאחריה להעביר את הרכב בדיקה במכון רישוי, על מנת שיותר השימוש בו. הדברים אף עולים מטופס ההודעה שנמסרה לנאשם, כפי שיבואר מטה. כך, גם כשנשאל הבוחן כיצד הנהג אמור לדעת שאסור לו לנהוג, אם רישיון הרכב הושב לו, הפנה הבוחן את הסנגור להודעת אי השימוש (עמ' 11 לפרו', ש' 17).

כעולה מעדות הבוחן, ניתן למסור הודעת אי שימוש, ללא נטילת רישיון הרכב, וללא ביטול רישיון הרכב, כפי שנעשה במקרה זה. הבוחן הבהיר שבמקרה זה התחשב בנאשם ולא ביטל את רישיון הרכב, ורישיון הרכב לא ניטל כך שהנאשם יוכל לבצע בדיקה במכון רישוי בכל מקום בארץ.

אי ביטול רישיון הרכב ואי נטילתו, בנסיבות אלה, אין בהן כדי להעיד שהנאשם נדרש לתקן את הליקויים ברכב ותו לא.

יצוין שגרסת הנאשם שלפיה הבוחן לא ביקש ממנו לחזור למשטרה לאחר תיקון הליקויים (עמ' 13 לפרו', ש' 8-9), אינה סותרת את גרסת הבוחן, שלפיה רישיונו של הנאשם לא עוכב, ועל הנאשם היה לתקן את הליקויים ולאחר מכן להעביר את הרכב בדיקה במכון רישוי להשבת הרכב לכביש.

עיון בטופס ההודעה מעלה שהנאשם לא בדק את תוכנה של ההודעה שהומצאה לו, וגם בכך יש כדי להעיד שלא עשה כל שניתן להבנת האיסור שהוטל על רכבו.

בסעיף 1 להודעה נרשם: "לפיכך הנני להודיעך כי השימוש ברכב הנ"ל בדרכים אסור עד אשר יתוקנו בו הליקויים המצוינים לעיל ועד אשר בוחן תנועה ממשד הרישוי/מהמשטרה יבדוק את הרכב ויתיר את השימוש בו (לתשומת לבך/ לאחר תיקון הליקויים שנמצאו ברכב, עליך למלא את ההצהרה שבגב הטופס) (הדגשה שלי - א.ט.ג.). עיון בהצהרה מעלה שעל הנאשם היה להצהיר שהליקויים ברכב תוקנו והרכב בדרכו למשרד הרישוי לצורך בדיקתו לפני אישור השימוש בו. כן מצוין בהצהרה שהרכב לא התקבל לבדיקה במשרד הרישוי בלעדי אישור מוסך מורשה.

כעולה מסעיף 3 להודעה, האפשרות בדבר עיכוב הרישיון למשך 48 שעות נפסלה על ידי הבוחן בסמנו "/". מכאן שלא הייתה אפשרות להביא את הרכב לבדיקה חוזרת במשטרה, אלא רק להעביר את הרכב בדיקה של משרד הרישוי.

בסעיף 5 להודעה צוין שהנאשם רשאי להעביר את הרכב לשם ביצוע תיקונים, למוסך הקרוב, בדרך הקצרה ביותר, עד ליום 22.4.18 בשעה 14:00.

עולה, אם כן, מעדות הבוחן ומההודעה שעל הנאשם היה לתקן את הליקויים במוסך עד המועד המצוין בהודעה, ולאחר התיקון להעביר את הרכב בדיקה במשרד הרישוי שיתיר השימוש בו. כעולה מההודעה, לצורך קבלת הרכב במשרד הרישוי, על הנאשם היה לצרף להצהרה, בגב ההודעה, אישור ממוסך מורשה שהליקויים תוקנו. הנאשם לא מילא את ההצהרה שהליקויים תוקנו, ולא הציג אישור ממוסך מורשה שהליקויים תוקנו.

טענת ההגנה שבסעיף 4 להודעה צוין שרישיון הרכב בוטל ועל אף זאת רישיון הרכב נותר בידי הנאשם ולא ניטל ממנו, ומכאן שההודעה אינה יכולה לשקף את שהתרחש בפועל - נדחית. כאמור, הבוחן העיד שלא ביטל את רישיון הרכב, והדבר מצוי בסמכותו, ועל כן לא מצאתי שבהותרת הסעיף בהודעה יש כדי להטיל פגם בעדות הבוחן לגבי מהלך העניינים באירוע.

ב. הנאשם טען שתיקן את הליקויים ברכבו, אולם לא מצאתי לכך כל יסוד בחומר הראיות (עמ' 12 לפרו', ש' 33).

עיון בטופס הביקורת היזומה של משרד הרישוי, מיום 6.7.18 (ת/6), מעלה שהליקויים שנמצאו בביקורת, כשלושה עמוד 5

חודשים לאחר מתן ההודעה - "גומית אבק מסרק הגה צד ימין קרועה שני צמיגים קדמיים שחוקים בדופן הפנימית ושני צמיגים אחוריים יבשים וסדוקים מערכת תאורה" -, תואמים את הליקויים שנמצאו בהודעה (ת/5) - "1. גומית אבק מסרק הגה צד שמאל קרועה. 2. שני צמיגים קדמיים שחוקים בדופן הפנימית ושני צמיגים אחוריים יבשים וסדוקים. 3. אור איתות קדמי צד שמאל לא עובד. 4. אור בלם צד שמאל לא עובד. 5. אור מספר לא עובד". כך שדי בכך כדי להצביע שהליקויים לא תוקנו.

יתירה מכך, הנאשם עצמו מסר ביום בו נעצר לביקורת יזומה, שהוא תכנן לתקן את הליקויים בצמיגים הקדמיים באותו היום. בתגובתו לדוח, מיום 6.7.18 (ת/1) נרשם: **"הייתי היום רוצה לתקן את הצמיגים מקדימה"**, ובתגובתו בדוח העיכוב מיום 6.7.18 (ת/2) מסר: **"אני רוצה להחליף צמיגים מקדים רק היום"**.

כמובן שטענתו שהיה בדרכו לתקן את הליקויים אין בה כדי להצביע שעשה כל שניתן למניעת העבירה, שהרי היה עליו לעשות כן, כאמור בהודעה, עד יום 22.4.18.

יצוין שבבית המשפט מסר הנאשם גרסה שונה, וטען שהליקויים שנמצאו בביקורת היזומה (ת/6) חדשים, ונוצרו כתוצאה מהעמסה של הרכב (עמ' 13 לפרו', ש' 3). גרסתו זו הייתה בגדר עדות כבושה ולא מצאתי לתת לה משקל.

הסתירות בגרסאותיו, בעניין זה, מחזקות את גרסת התביעה שהליקויים ברכב לא תוקנו.

לסיכום חלק זה, הנאשם, כעולה מהראיות, לא תיקן את הליקויים עד המועד המצוין בהודעה, ורכבו לא נבדק על ידי מכוני רישוי, לצורך השבתו לכביש. על אף זאת נהג הנאשם ברכב ביום 6.7.18.

בנסיבות אלה הוכח לפני שהנאשם נהג ברכב, שנמסרה לגביו הודעת אי שימוש, שלא לצורך אחת התכליות שמפורטות בתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה.

זאת ועוד, מכלל הראיות שהונחו לפני השתכנעתי שהנאשם לא הוכיח שעשה כל שניתן למניעת העבירה של נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש.

טענות נוספות של ההגנה

10. ההגנה העלתה טענות נוספות, אולם לא מצאתי שיש באלה פגם שיורד לשורשו של עניין, שיכול היה להביא לזיכויו של הנאשם.

א. טענת ההגנה שהבוחן מסר עדות, על אף ששמו לא צוין בכתב האישום, ושמוצגים ת/5 ו-ת/6 לא היו חלק מחומר החקירה, בעת הגשת כתב האישום, והתווספו במועד מאוחר יותר, ללא הודעה להגנה, ומכאן שיש לזכות את הנאשם - נדחת.

הסנגור לא הביע כל התנגדות לשמיעת עדות הבוחן, ולהגשת המסמכים המוזכרים, במהלך הדיון, ויש לראות בכך כהסכמה מצד ההגנה לשמיעת העדות ולהגשת המסמכים. הבוחן נחקר על ידי הסנגור בחקירה נגדית, והסנגור רשאי היה לחקרו בעניין המסמכים. הגנתו של הנאשם, בנסיבות אלה, לא נפגעה ולא נגרם לנאשם עיוות דין כלשהו.

ב. ההגנה התייחסה בסיכומיה להנחיות של המשטרה בדבר נטילת רישיון הרכב. יצוין שההנחיות לא הוגשו, במסגרת הדיון, המאשימה לא מסרה התייחסותה אליהן, ובהעדר בהירות לגבי תוקפן, אין מקום שאתיחס לטענה זו.

כך גם טענת ההגנה שכעולה מסעיף 308(א) לתקנות התעבורה על רשות הרישוי לרשום ברישיון הרכב הערה בדבר הודעת אי השימוש שניתנה, ומכאן שעל הבוחן, גם כשרישיון הרכב אינו מעוכב, ליטול את רישיון הרכב ולהביאו לרשות לצורך רישום זה - נדחית.

כעולה מעדות הבוחן, שמהימנה עלי, לבוחן, בנסיבות העניין, נתון שיקול דעת לגבי נטילת רישיון הרכב.

11. לסיכום, ממכלול הראיות השתכנעתי שהנאשם נהג ברכב שניתנה לגביו הודעת אי שימוש על ידי בוחן, בניגוד לתנאים שפורטו בהודעה, והנאשם לא הוכיח שעשה כל שניתן למניעת העבירה.

הבוחן מסר עדות עקבית, שתאמה את ההודעה. השתכנעתי מעדותו שההודעה נמסרה לנאשם, ושהוסבר לנאשם שעליו לתקן את הליקויים ברכב, ולאחר מכן להעביר את הרכב בדיקה במכון רישוי על מנת להתיר את השבתו לכביש, כאמור בהודעה.

מנגד, גרסת הנאשם לא הייתה עקבית ונפלו בה סתירות. לטענת הנאשם שהבוחן לא מסר לו הודעת אי שימוש ושנאמר לו רק שעליו לתקן את הליקויים, לא נמצא כל עיגון ראיתי. הנאשם, בניסיון להרחיק עצמו מהאישום שיוחס לו, חזר בעדותו מדברים שמסר ביום בו נעצר לביקורת יזומה, והסתירות שנפלו בגרסאות שמסר מחזקות את גרסת התביעה, שהליקויים ברכבו לא תוקנו.

12. בהינתן האמור, ועל בסיס הראיות שהונחו לפני, השתכנעתי, מעבר לכל ספק סביר, שבמקרה שלפני, הנאשם נהג ברכב שניתנה לגביו הודעת אי שימוש, בניגוד לתנאים שפורטו בהודעה, ולא הוכח לפני שהנאשם עשה כל שניתן למניעת העבירה.

סוף דבר

13. לאור כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת אי שימוש על ידי בוחן, בניגוד לתנאים שפורטו בהודעה.

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לטיעונים לעונש ליום 5.7.21 בשעה 13:00.

ניתנה היום, כ' סיוון תשפ"א, 31 מאי 2021, בהעדר הצדדים.